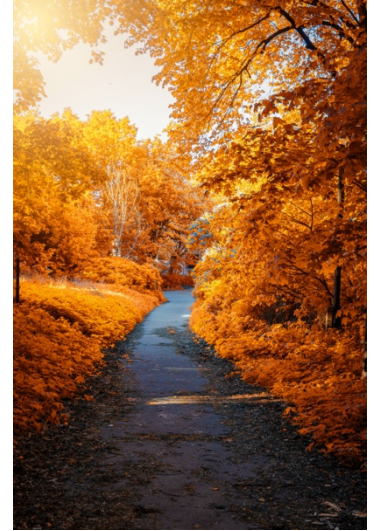

**„Akik az ÚRhoz kiáltanak, azokat meghallgatja, és kimentí őket minden bajból. Közel van az ÚR a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti. Sok baj éri az igazat, de valamennyiből kimentí az ÚR.”
(Zsolt. 34,18-20)**

Vajon mi minden kavarog most bennünk, amikor megnyitjuk ezt a file-t? Csak találgatni tudok, de egész biztos vannak olyanok, akik bár hétfő van, de fáradtak a múlt heti digitális tanulás, vagy munka után - egyébként is nyomasztó a novemberi időjárás. Vannak, akik talán nem érzik teljesen jól magukat fizikailag, vagy lelkileg és vágnak valami pozitív gondolatra. Talán olyan is lehet, aki aggódik a szüleiért, nagyszüleiért így a járványhelyzetben, hiszen egyre több a beteg. Az is előfordulhat, hogy épp egy vitából jöttünk el valamelyik családtagunkkal, hiszen folyamatosan összezárva élni nem könnyű, és csak levetettük magunkat a gép elé. Olyan sok minden nyomaszt bennünket, és olyan kevés igazán örömteli, valóban békés perc van az életünkben, pedig mennyire vágnánk rá!

Amikor valami probléma van az életünkben, csak akörül forognak a gondolataink, és hiába szeretnénk, képtelenek vagyunk általában másra koncentrálni. Valószínűleg átéltük már azt az érzést, hogy milyen jó is volt, amikor hosszas önmarcangolás után valaki végre ránk nyitotta az ajtót, megcsörgetett telefonon, vagy hazajött a család, és végre mindent meg lehetett beszélni. Lehet, hogy a gond nem lett kisebb, sőt talán a megoldás sem látszott azonnal, de az, hogy végre valakivel meg lehetett osztani, és hogy együtt lehet továbblépni, máris óriási segítséget jelenthet.

Igénkben a zsolttáros pontosan erről beszél. Arról, hogy nem vagyunk magunkra hagyva. Való igaz, hogy a keresztyének élete sem mentes a problémáktól. Pont úgy sújtanak bennünket, mint bárki mást a világban, néha ki sem látszunk belőlük, de van egy óriási különbség: mi tudhatjuk, hogy nem vagyunk azokban egyedül. Mi nap mint nap átélhetjük, hogy van Valakink, akinek kiönthetjük a szívünket, akinek elmondhatjuk ami fáj, akivel megoldást kereshetünk a problémáinkra. Lehet, hogy néha várni kell a válasza, vagy hogy a gond, a probléma nem oldódik meg azonnal; vagy nem úgy, ahogyan mi szeretnénk, de biztos, hogy Isten ilyenkor is megszólítható a számunkra. „Isten nincsen tőlünk messzebb, mint egy imádságnyra” – szoktuk mondani. Jó ezt komolyan venni! Tudom, hogy vannak olyan helyzetek, amikor minden kilátástalannak látszik, amikor úgy tűnik, nem történik változás, és érezzük, hogy fogy az erőnk, és hiába kiáltunk újra és újra még Istenhez is, mintha falakba ütköznénk.

Nézzük csak meg, hogy mivel is vannak tele imádságaink! Ha őszinték vagyunk, be kell vallanunk, hogy Leginkább önmagunk problémái körül forgunk. Mi vagyunk gyakorlatilag a kiindulópont és a végpont. Álljunk meg néha kicsit a mindennapok rohanásában, és gondoljuk végig, hogy Isten mi mindent vitt már véghez életünkben. Meg fogunk lepődni, hogy mennyi kisebb-nagyobb ajándékban részesített már eddig is! Sokszor talán csak utólag derült ki, hogy áldássá vált az, amiben egykor olyan rossz is volt akkor benne

lenni! Mennyi nehéz percet fordított öröme az Úr! Valószínűleg nem mindet. Ha olykor úgy éreztük is, benne hagyott egy-egy nehézségben, nem hagyott egyedül azokban, hanem egészen biztos, erejével, Szentlelkével vigasztalt, bátorított, ha kerestük Őt. Jó ezekre visszagondolni, és hálát adni, a mostani nehézségekkel, félelmekkel teli időben. Erőt lehet meríteni ezekből a tapasztalatokból amikor úgy érezzük, hogy minden olyan nehéz!

Merjük komolyan venni Pál apostol szavait, amelyeket gyakran elmondunk áldásként. Vegyük komolyan, és éljük is meg! Valóban „*semmiért se aggódjunk, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjuk fel kéréseiteket Isten előtt,*” mert valóban lehet az Úrhoz kiáltani a bajban nem csupán egykor a zsolttáros korában, hanem ma is. Ő ma is kész közel jönni hozzánk erejével, vigasztalásával és jelenlétének segítségével. Ámen

(Berényiné Csinády Melinda)